

Kakor vsi jutrovi narodi, tako tudi po vsem Kitajskem pijó samo čaj. Čajeva pijača se je v Čini začela užé v najstarejših časih. Pripoveduje se, da je kitajskega cesarja Ventija glava bolela; véliki duhoven mu svetuje, da naj pije čaj in to mu je pomagalo. Od tistih dob so začeli čaj kot zdravilo po vsem Kitajskem piti. Pijó ga Kitajci zjutraj, opóludne in zvečera. Mnogo čaja se izvozi tudi v ptuje dežele. V najlepšem cvetji pa je sviloreja, ki se je na Kitajskem, ako prej ne gotovo užé 2600 let pred Kristóm začela. Cesarica sama je nje pokroviteljica in pospeševalka in sleherni kmet se pečá s svilorejo.

Knjige se na Kitajskem prodajajo kar zunaj pred hišami in so zeló dober kup. Ker Kitajci radi čitajo (beró), imajo tudi pisatelje v velikej časti. — A to, kar vam sem tukaj povedal, še nij vse. Lepotij in drugih dragocénosti imajo na Kitajskem na cente. Vse to, kar od ondot v Evropo in naše kraje pride, so samo zametki Kitajcev. Znam, da tega ne bode vrljel, kdor nij vsega sam videl.

Kitajski otroci zeló spoštujejo mater in otročja ljubezen je najlepša prikazen v kitajskem cesarstvu. Kdor stariše zaničuje, tega kaznujejo sè smertjo.

Kitajci se strogo držé po veri in postavah predpisanih šeg ter zaničujejo vse, kar se ž njimi ne ujema.

Toliko vam bodi za danes, ljubi otroci; drugopot vam povem še kaj drugzega o tem ali kakem drugem narodu, da se polagoma upoznate tudi z inostranimi ljudmi.

I. T.

Na bratovem grobu.

Ne morem, bratec, tebe pozabiti,
Ki bil v življenji si takó mi drág,
Še májhnemu se bilo tí ločiti
Od mene, sestre svoje, otrok blág!

Dovršil jedva šesto sí poletje,
Neznán tí bil je ves ta solzni svet;
Ko jelo pádati je z drevja cvetje,
Presadil v svetí raj je Bog tvoj cvét.

Gorkó te tvoja sestra je ljubila,
Predrági tí, ki v zgodnjem grobu spiš!
Kakó bi lí kedáj te pozabila,
Ker v nje spomínu vedno ti živiš?

V nebesih duh tvoj blagi se radúje,
Tam žalosti, tam bridke sólze nij;
Na zemlji sestra za tebój zdihúje,
Ker osamélo si ostávil tí.

Na grobu često vidiš me solzíti,
Objémati spomín nadgrobní tvoj;
Ko bi tí dano bilo govoríti,
Kaj rekel bi tí meni, bratec moj?

Takó otròk bi sládki mi govóril:
„Nad mánoj v solzah ne namákaj tál!
Za vaš ubožni svet me Bog ni stvóril,
Za večnost dušo bil je meni dál.“

Zatorej, prosí, angelček premíli,
V nedolžnosti od zémlje tužne vzét,
Za nas, ki smo prísréno te ljubíli,
Da vsi v nebesih snidemo se spet.

Ana Križman